

Hans Otto
Jørgensen

dine øjne, sveske

min hverdag den klare hjerne i et køligere værelse
blæsevejr selv den mindste detalje på terrassen
om eftermiddagen det adækvate udtryk ved havelågen
lidt længere tid et sandt klippebordsarbejde neden for huset
fire timer uforstyrret at lede i det øverste tårnværelse
i heldigste fald tre timer jeg håber du ved hvad du gør i bilen
søndag tag hellere en tur mere på tæppet på stranden
hen ad midnat de færreste forstår i de svenske skove

klokken ti med hudafskrabninger på albuer og knæ øde, fjernere egne
ved aftenstid er ikke dét realiteterne i klitterne
marts for en sikkerheds skyld i hulen
i høstens tid løsrevne stumper på loftet
fra fem morgen til hen på eftermiddagen rokker med hovedet i ruinerne
over middag et ordentligt rabalder under presenningen
fredag i næste uge autisme på taget
lidt i tre så det ikke tog overhånd hos naboen

Dine øjne, sveske, en kusine, Linea

En lille kort roman, dette at!

Dit ansigt, den lille, mormor og ungerne

Min historie, den banale textning

inden det brænder helt sammen fem kapitler i hjørnet
om en uge lykkeligt foreviget ovenpå
klokken fire mangler ét pust mere over for hotellet
i nat tag for eksempel Anton for dommeren i en lille by i det vilde vesten
inden vi opløses som en dråbe i havet ved grænsen
i ventetiden vildere nu end før i fiktionen
påske der er veje og så er der stier i den bedste af alle verdener
igen engang i et indviklet stisystem tværs over marken, ned under brinkerne

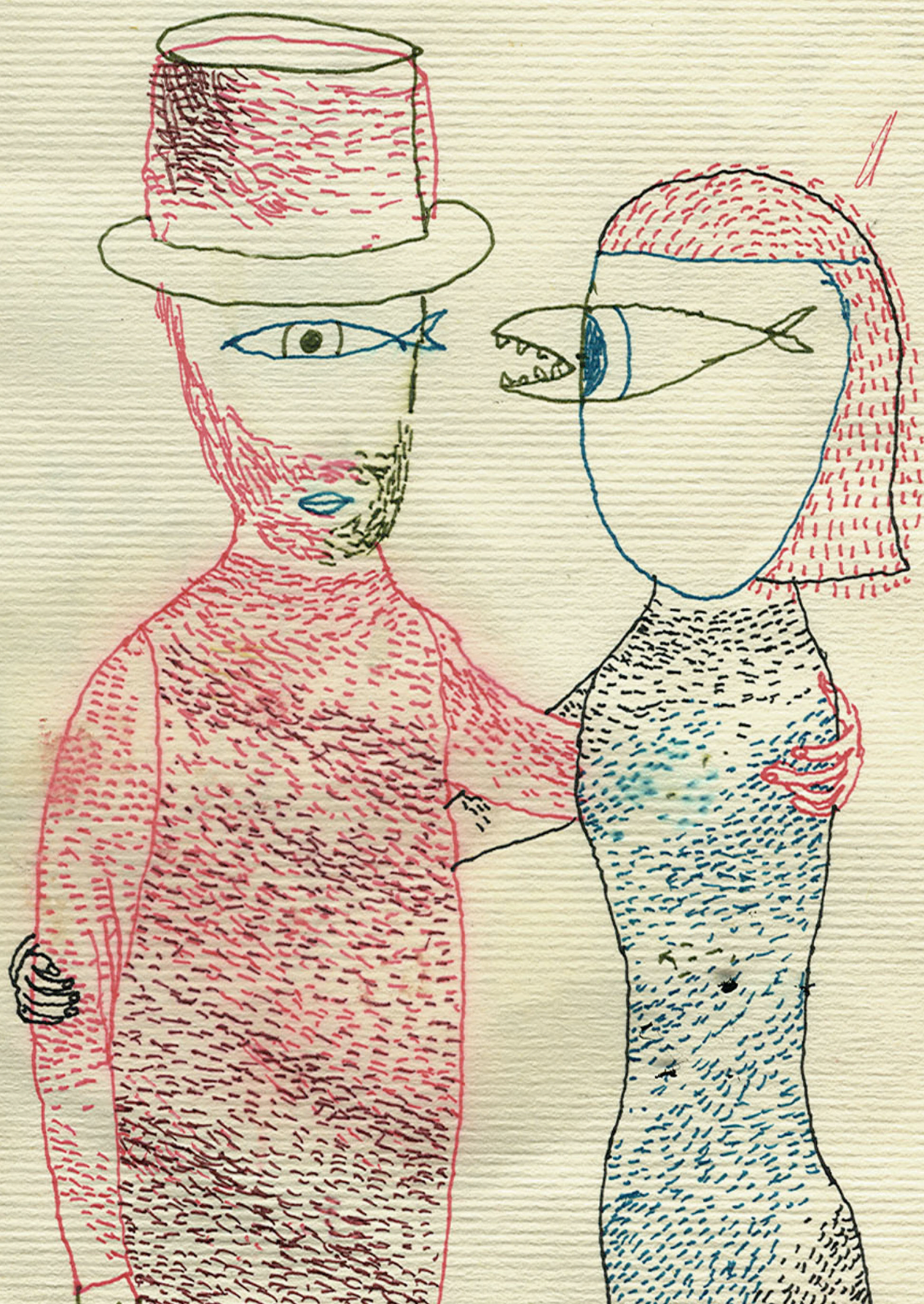
lidt senere min bedstefar viser vej gennem regn og slud
august bøgens slanke stamme lavlandet
lidt i fem morgen i naturen støvet står som en fane efter bilen
aldrig mere tre fire storke i den samme mose fjorden
jernalder den knortede eg at aldersbestemme stolpehullerne i et langhus
eftermiddag at styre sin cykel gennem sand se de søde små lam
klokken kvart i to at spise i det fri en grusvej
døgnet fireogtyve timer i den gale hals på højen

To søstre, Anton, stenklover

Som legemer, at opløses, I say what!

En dødedans, cirkus

På højen loft, en ottendedel, marengs

Lukas Ballin

Vi vågner med omrørt hud
som smør for morgenens hængsler
ude ved havet
synker jorden om oldgamle æg
verden myldrer af vandringer
vi tog i feberdrømmene
et barn bliver født når en urfugl klukker
det tager tid
for skellettet at samle sig igen

Min morfar vrider sig dybt
inde i hjemmet
i hæve-sænke-sengen
de ansatte brækker brødet
og han blunder, blåner
med det store og tomme
liv lænet mod huden
isen vrider sig tilbage over søer
jeg kysser min morfar med den våde pande
jeg står for længe på badeværelset
nervøs og rank
imens rørene blinker
og lytter til de ansattes hvide skridt
og dyrene raser i væggene

Søvnen var den første drøm
resten er eksem
og vi bor jo her
med kalkhusene som vi besøgte i nat
med floderne som vi ser til i morgen
den første drøm, og det skvulper
i mine sandblæste led

Du forlader mig nænsomt
jeg stabler vores minder
til en eneste erindring
om en sovende ryg
i en pludselig åben nat

Dyr piber i rækker ud fra havet
forblæste fugle
kvækker
under frostens hinde
vi går på knirkende rim
svæver gennem skovens dampe, altid
åbenbares nye heder
med stængler af lys
kloden vender sig
og ser os an som en frosthavn med emaljen
hvad er benene, knæene
kunne være en kalvs
jeg behøver bare træer og tanker
døgnene
har åbnet sig som skud
så drømmene får rum
kiler af kviksølv igennem
vægelsindet, tindrende
salver jeg huden
skoven
har gigt eller isen